pugnãq ex supra dictis hẽs, qbus adde, quod illa substãa eet, ut supp. imma-
terialis, et sub immãalis n̄ eet, cũ ad suũ ẽẽ coarctaretur, et limitare-
tur, qd ẽ ẽẽ mãale. Nota: quod immãale si sumatur pro negatione
precisẽ mãq, n̄ ẽ idq, ac spũale fr, et entitativè, secus si sumatur posẽ
pro perfeõe, quq aliquid supra mãq, ejusq. oditiones elevatur.

Arg. Vlt.

Calculatorio arg. qd mãas theologicas plurimum pervadit: Dari pot. aũs
Intlus, utique spũalis, qui eeãlit adhæreat substãq incapaci intelligendi.
xq. Pbo aũs: et pone Deũ decernere oẽ aũ intlus miraculosè uniri mãq
pone ejusmodi decretũ revelare Pro qui ei assentiatur assũ fideũ. Tunc
sic: assũs prestitus revelationi ẽ aũs intlus eeãlit verus: xq. connectitur
cũ eo, qd ois aũs intlus uniatur mãq; sed ipse ẽ aũs intlus, ut dixi-
mus: xq. essentialit connectitur cũ eo, qd ipse uniatur mãq; sed aũs intlus eeãlit
connexus cũ eo, qd ipse uniatur mãq eeãlit adhæret substãq incapaci intelligen-
di: xo. Plura plurimum pro argto isto solvendo, argto ipso difficiliora
produxerunt, facili ni fallor, duplici interrogatione resolves.

Rogo 1o: an Ds.
decernat oẽ aũ intlus uniri mãq tanquã subiecto inhærentiæ adhæsionis respu illorũ
an n̄? Si 1o: decretũ ẽ impossibile n̄ minus ac foret decretũ de eo, qd homo n̄
eet aãl raãle: nq sicut hõni eeãle ẽ ẽẽ aãl raãle, sic actibus intlus
eeãle ẽ n̄ uniri mãq tanquã subiecto adhæsionis: unde id n̄ pot. Deus de-
cernere quũ conũ eeũ everteret. Si 2o, admitto decretũ et iterũ peto: an
assũs talis decreti sit obiũ ejus, seu an decretũ comprehendat illũ assũ, vel
n̄? Si 2o assũs n̄ ẽ metaphẽ connexus cũ eo qd ipse uniatur mãq: nq ex-
vi decreti ois aũs præter ipsũ debet uniri. Si 1o: ido assũ illũ ẽẽ eeãlit con-
nexũ cũ eo, qd ipse uniatur mãq, nego tamen ex hoc fore mãalẽ, quia
n̄ mãq unitur tanquã subiecto inhærentiæ adhæsionis qd opus erat, ut spũali-
tatẽ amitteret: n̄ enĩ quævis unio cũ mãa eũ facit mãalẽ, ut pat. in
ãa raãli, quæ mãq unitur, quĩ spũalitatẽ amittat.

Dispũo 2ã De Ente Genito et corrupto

Cum per temporis angustias, qua par erat dignitate præsentẽ tracta-
re n̄ liceat mãq, quæ selectiora sunt, et disputationi accommo-
data, breviter discutiemus. Quare sit:

Sectio 1a et 2a

Sectio 1a

De Gratione, et his, quæ ipsam præcedunt:

Diximus in Physica lib. 3. Disp. 1a. Sect. 1a. motũ, seu actiones naturales tres ad-
æquate dividi in Grãoẽ, Augmentãoẽ, et alteraãoẽ: nq aõ productiva qlitatis dicitur
alteraõ; actio productiva quantitatis dicitur augmentaõ; actio verò productiva substã-
tiæ dicitur grão. Une grão, vel ẽ substãalis, et hæc ẽ pprie et strictè grão;
vel accidentalis, quæ cũ alteratione coincidit, et illa late dicitur grão. De priori
nunc agimus, quæ ut à creatione distinctã ẽ eduõ rei substãalis, quæ proinde de-
finiri debet, productio rei substãalis dependenter à præsupposito subiecto.

Grão substã-
tialis alia ẽ viventiũ, per quã substãa vivens producitur, et definitur cũ D. Thoma
1 p. quæ 27. art. 2. origo viventis à vivente, ut à prio conjuncto, in similitudinẽ
naturæ. Id ẽ: influxus verus, et physicus (sive sit causalitatis, sive n̄, ut grationi
Verbi Dni conveniat, respectu cujus Pater n̄ ẽ caa, sed prius,) qui tribuitur ad-
vivens, et oriatur à prio vivente; quod in instanti grãonis sit conjunctũ ipso, per
aliquid, quod sit, vel fuerit proprium grãntis, et nunc maneat in genito. Sic in-
terra causa ẽ naa Patris, et in prole creata aliquid naq proprie Matris, quæ à Philosophis
mãa primigenea dicitur.

Denique ex vi originis debet per se respondere in prole con-
venientia naq, in qua cũ prole assimiletur grãnti, hoc intendens proli naq communi-
care, eq sibi assimilare in naa intendit. Hinc similitudo ista n̄ debet ẽẽ generica: alias
vermes ex humoribus in hõne genitis ejus dicerentur filius; sed specifica, sive
stricta, qlis datur inter eas, quæ specificè conveniunt, et numericè differunt, sive mi-
nus stricta, qlis datur inter supposita dicta, sed quæ in naa nec numericè dif-
ferunt. Convenientia quq in naa, vel erit identitatis, qlis ẽ in Patre, et Filio Divino, vel
puræ similitudinis, qlis ẽ inter creatas. Hinc multi grão ut per accidens in 3a. creatat
specie, pprie tamen ẽ grão, qã à quolibet parentũ intenditur similitudo prolis
secũ spcio.

Grão substãalis alia ẽ n̄ viventiũ per quã producitur substãa n̄ vivens
ut ignis, lapis &c. Itaque ex dictis in Physica videri pot. vel prout ẽ pura grão,
vel prout ẽ mutaõ, dicitur q̃ grão mutativa, vel prout ẽ conversiva, et ẽ grão
conversiva, quæ duplicẽ mutaõẽ importat, posivã scilt, seu acquisitivã, et novã,
seu deperditivã nq mãa transit à privatione fq novq ad fq novq; et hæc
ẽ mutaõ posa, et transit etiã à fa antiqua ad ejus privaõẽ, et hæc ẽ
mutaõ neg̃a. An autẽ possit sit pura grão, seu grão simplex aut præ-
cessa stati dicam, postquã de his, quæ grãoẽ præcedunt, dixerimus.

Itaque cũ fa, ut producatur, petat naria dispõẽs aliquas præcedere in
mãa

mâa, quæ ipsam disponant, et præparent, ut formam hujus potius, quam alterius speciei recipiat, quæritur: in quonam disponentia ista recipiantur? Ex quo in memoriam revocat quod accidentia spiritualia, sive vitalia sint, ut actus intellectus et voluntatis, sive non sint vitalia, ut gratia, et alii habitus supernaturales, qui in illa anima recipiuntur; accidentia vero materialia, ut sensationes, hominis, et bruti in materia, et forma recipiuntur. Modi, ut ubicatio, qui recipiuntur in eas parte, cujus sunt modi. De accidentibus ergo absolutis est quæstio, in quo recipiantur, tanquam in subjecto inhæsionis? Nam subjectum denominationis ex dictis alibi est totum.

Dico 1º. Illa materia est subjectum inhæsionis accidentium; non autem totum compositum. Est Doctoris, et Thomistæ. Ratio: accidentia disponentia materiam ad formam, pro priori ad formam existunt: ergo in aliquo subjecto recepta, cum nequeant naturaliter existere sine subjecto; sed non in forma, quæ tunc non est; nec proinde eamdem rationem in composito: ergo in illa materia, quæ præexistit. Recurrunt Thomistæ ad mutuam prioritatem in diverso genere causæ, quæ ratione ipsos non repugnat, itaque dicunt formam esse causam efficientem dispositionum; dispositiones vero esse causam materialem formæ. Verum doctrina hæc satis in Physica rejecta manet, nec mihi videtur argumento facto satisfacit, ut expendenti patebit.

Dico 2º. qualitates disponentes materiam ad formam non recipiuntur immediate in qualitate, et mediate in materia; sed in hac immediate recipiuntur. Delusio hæc Thomistis est dictis in Physica lib. 1. disp. 2. sect. 1. nu. 57. suadetur: sicut qualitas est dispositio ad formam recipiendam, ita etiam aliæ qualitates; sed illa quæ est dispositio ad formam immediate recipitur in materia: ergo. Major: ratio omnis, quia nulla qualitas in alia qualitate recipitur, quia omnes sunt dispositiones ad formam; sed qualitas est etiam dispositio: ergo. Minor: illud est subjectum receptivum qualitatum, quod per illas disponitur, ad formam recipiendam; sed hoc subjectum est sola materia: ergo.

Dico 3. qualitates præviæ materiam disponentes ad formam introducendam, ad ejus conservationem eodem jure non præcedunt. Inquit dictis in Physica lib. 2. disp. 2. sect. 1. nu. 286. Ratio: eo jure qualitates ista præcedunt, ut determinent materiam ad hanc præ alia forma; sed forma existente in materia, hæc amplius non manet indifferens ad illam: ergo. Confirmatur: forma potest conservari sine accidentibus, sine quibus non potest produci: ergo ut ab eis dependeat in a priori quoad productionem, non ita quoad conservationem. Patet antecedens: quia ignis non potest produci, quin detur calor summe intensus in priori naturæ; sed absque calore ita intenso potest conservari: cum tunc non sit, qui resistat: ergo.

Subs. 1ª. Argumenta varia solvuntur.

Arg. 1º. 1. Doctor: tamquam forma materialis est immediate quanta: ergo recipit immediate qualitatem. 2º. 2. formæ materiales sunt localiter extensæ in proprio subjecto: ergo recipiunt in se eam

eam formam, per quam extenduntur; sed extenduntur per quantitatem: ergo. 3. quantitas est proprietas compositi materialis: ergo. Ad 1um dato antecedente, nego consequentiam: unio Verbi Divini sit immediate unita humanitati non requirit unionem in ipso Verbo receptam. Sic forma materialis erit immediate quanta, si ei quantitas sit unita, etsi in ea non recipiatur, cum materia sit in eodem loco cum forma materiali, hæc a quantitate in materia recepta dicitur quanta, et extensa: nam si singulæ partes formæ singulis materiæ partibus conjungunt, harum extensione limitari est necesse. Suadet D. Aug. in 1º de Gratia lib. 11. „ formam et speciei non debetur locus, nisi ratione materiæ „ quæ est proprium subjectum quantitatis. „

Hinc pat. ad 2um, cujus negari potest consequentia. Si tamen velis distinguo: recipiant eam formam per quam extenduntur formaliter, concedo; et hæc propria præsentia per quam correspondet spatio divisibili; per quam extenduntur radicaliter, nego. Unde patet ad inclusionem retorquetur. Doctor: nam ratione ipsorum omnia accidentia composita sunt localiter extensa, quæ recipiant in se qualitates: ergo. Similiter forma. Ad 3um nego consequentiam; cum ratione quia ibi est proprietas materiæ, ratione cujus toti debetur, cui debito fit satis, etsi in sola materia recipiatur; si ipso vero Aristoteles, et D. Thomas dicant compositum esse subjectum accidentium, loquuntur de subjecto denominationis; non autem inhæsionis. Sicut enim totum denominatur intelligens, ut intellectio non recipiatur in toto; sed in sola anima, sic etiam in ceteris.

Arg. 2º. prius est totum per se, quam totum per accidens; sed ex materia et forma substantiali resultat totum per se, et ex materia, et accidentibus resultat totum per accidens: ergo illud est prius. Consequentia: quia forma præsupponitur ad accidentia. 2º. ex D. Thoma nullum accidens potest intelligi in materia ante formam substantialem: ergo. 3: materia nihil potest recipere nisi sit subsistens; sed pro priori ad formam non subsistit: ergo. Ad 1um distinguo majorem: prius in intentione, concedo; in executione, nego. Prius ordine dignitatis, perfectionis, intentionis, et excellentiæ est totum per se; verum in executione est posterius, sicut finis qui prior in intentione, modo est in executione posterior. Ad 2um distinguo antecedens: ante anterioritate intentionis, et dignitatis, concedo; executionis, et originis, nego. Constat ex D. Thoma quæstione 1. de Veritate art. 7. ad 1. et in 4. Sententiarum dist. 12. quæstione 1. art. 1. Ad 3um nego minorem: nam recipit absdubio prævia duratione ...

Arg. 3. materia prius debet compleri in linea propria, seu substantiali quam in diversa, seu accidentali: ergo. 2º. si accidentia supponantur in materia, ex materia et forma substantiali non fiet unum per se, nec forma erit actus 1us cum alius actus supponatur. 3. actus 1. prior debet actu 2um; sed forma substantialis est actus 1. et accidentalis 2. ergo. 4º. accidens est quod advenit enti completo; sed materia independens a forma non est ens completum: ergo. 5. accidentia tribuunt composito suos effectus formales, nempe denominationes: ergo in eo recipiuntur. Ad 1um distinguo antecedens: quia illa complementa diversæ lineæ cum sint, dispositiones ad complementum in propria præire debent. Ad 2um satisfactum est supra sect. 1. nu. 37. disp. 1. vide etiam dicta in Physica lib. 1. disp. 2. sect. 2. nu. 83. et 84.

Ad 3um distinguo majorem: prior debet in intentione, et dignitate, concedo; in executione, nego. Accidens est actus 1. in executione, quia

quia v. exequitur, quæ forma substantialis. Ad aliud resp. dist. quia non valet ad dextræmum, ut quod advenit enti completo est accidens, ut non omne accidens adveniat enti completo: sic omne quod loquitur est animal; quod vero creet animal esse non desinit. Discrimen resp. inter substantiam, et accidens pete ex dictis in Methaphysica disp. 1. sect. 1. Ad 2um resp. dist. et pro aliis Nota: quod quantitas, cum sit proprietas materiæ, (hic enim supponimus à materia distingui.) est ipsi connaturalis et ab ea inseparabilis, ratione partium integralium quas unionem scilicet integralem, est sicut materia incorruptibilis. Hinc motus ad quantitatem non est productio novæ quantitatis, sed est accretio seu adjunctio unius quantitati ad aliam.

Arg. 5. 2am

in Eucharistia post consecrationem manent accidentia integra in quantitate; sed manent eadem integra, quæ antea habebant: ergo. Prob. maj.: quia alias sequeretur, quod miracula sine necessitate multiplicarentur: nam v. multiplicarentur actiones creativæ circa singula accidentia. 2o mota quantitate nova erit miraculum, quod reliqua accidentia moveantur. 3. Si ignis applicetur hostiæ consecratæ calor creabitur ab agente naturali, cum non fiat per actionem dependentem à subjecto; sed hæc omnia sunt absurda: ergo. Neg. maj. conseq.: nam accidentia manent per se stantia, sicut quantitas. Ad prob. ideo multiplicari miracula, non tamen sine necessitate: nam ratio ut eadem prima principia salvanda.

Eo enim vel ipsi adversarii recurrunt, quoties vermis generatur in Hostia consecrata, D. pro priori producit materiam. Ideo etiam multiplicari actiones creativas singulis utique pro quolibet accidente. Ideo etiam quod sacerdote movente quantitatem, non sacerdos, sed Deus movet reliqua accidentia, cum per se extra sint, et quantitati non unita, ut hostiam ~~moven~~ frangente sacerdote, non frangit colorem etc. sed est tantum causa moralis, ut Deus ad illius preces alia moveat. etc. Ideo etiam calorem creari non tamen ab agente naturali; sed à Deo ex alibi dictis. Neque ex multiplicatione miraculorum Divinæ opposita inopiam timeas, qui dives es in propriis, ne etiam in alienis bonis miser sis. Multiplica etiam, inquit P. Aguilar, miracula: nam qui fecit unum, faciet et aliud propter ubi mirabilium suorum fecit compendium.

Dices: resp. in Hostia consecrata conjungi poterunt calor et frigus in summo: nam inter se solum pugnant in ordine ad idem subjectum, quod tunc non datur. Negant adversarii nam sentiunt Patroni, nam si, eo ponente nullum est subjectum commune, in quo, petunt, possunt conjungi? Verum cum Divinissimum Sacramentum mirabilium à Deo factorum sit maximum. Et qui Omnipotens est (loquitur D. Aug.) plus non habet, quod largiatur hominibus, ideo dist. non solum de conjunctione miraculorum, sed etiam de naturalis, concepta tamen ad miraculum extra sine subjecto quæ illa erit miraculosa quoad ~~[illegible]~~ modum, et naturalis quoad substantiam, ut in similitudinis supra.

Arg. 6: ideo qualitates recipierentur in materia, quia illam immutant, et disponunt; sed hoc præstant, etsi non recipiantur in illa: ergo. Prob. min.: Ut cognitio non

69

non recipiatur in voluntate, illam disponit ad amorem. Ut meritum et peccatum non recipiuntur in anima, sed in voluntate, quæ tamen disponunt ad gratiam et ad ejus expulsionem: ergo. Si tandem quæ non distingui ab suis potentiis, nec potentiæ inter se, negamus, et supposita priori; si in vera negamus paritatem: quia qualitates materiam disponunt physice; cognitio vero solum intentionaliter; meritum, et peccatum solum moraliter; mutari autem physice non potest, quod in se non recipit, sed per quod physice mutatur. Nota, quod qualitates dicuntur quæ, quia recipiuntur in materia mediante quantitate: eas enim et formæ materiales quæ dicuntur, quæ in quantitate recipiuntur.

Arg. 7. ideo qualitates reciperentur in materia, quia eam debeant ad formam; sed hoc non comprobat: nam ideo debeat causam, et una causa efficiens aliam debeat, et fantasmata intellectum debeat agentem, quæ in eis recipiuntur: nam disting. maj.: quia determinant, secundum nam, illam physice immutando, concedo. quo patet ad inclusionem minoris. Nota vero, quod ut materia sit substantia, et qualitas accidens, hoc non probat, esse subjectum materialium qualitatum: alias una qualitas materialium erit subjectum, quæ qualitas cum sit accidens, et ejusdem rationis. Nota etiam: quod oculus in Eucharistia non videt album, sed albedinem; sicut non videt quantum, sed quantitatem: quia non est subjectum, quod eam extra quantitatem faciat. Denique operationes vitales, quia immanentes, in quibusquolibet recipiuntur potentiis: propter dicta in Physica, ubi de actione.

Arg. 8. ultra

ergo vel producta forma, si dispositiones quæ ante præcesserunt non eodem jure prosequerent ad conservationem, eis deficientibus non deficeret forma; sed hoc est falsum: ergo 2. forma in conservari dependet à qualitatibus ergo istæ dispositiones sunt ad illius conservationem. Ad hoc resp. neg. propter ejus utilitatem: aliæ enim qualitates ex his, quæ præcesserunt si deficiant vel in toto, vel quoad intentionem, in qua præcesserunt, defectum formæ non afferunt, ut potius natura solum ad introductionem. Cujus si necessitatis rationem quæras, eam reddit Alexander hic disp. 2. sect. 3 quia ante formam præcedunt etiam qualitates ipsam resistentes, quæ ut vincantur, robustiori egent forma; ut forma vero forma conservetur, cum contraria deficiant, minus roboris sufficit.

Quæ nam qualitates unice ad debellandas alias in materia inventas introductionem formæ præcedunt, conservari cum forma, non est opus. quæ vero non unice debellant contrarias, sed magis ad hanc præ alia forma debent, indulgere esse possunt differentias: nam vel sunt ex his, quæ si in materia non præcederent, forma illas produceret, vel non? Si hoc 2um, vel ponis qualitates deficere per contrariarum ~~defectum~~ adventum, vel non. Si 1um: en cur forma deficiat, propter adventum nempe contrariarum qualitatum, quibuscum coire sua forma nequit. Si 2um: eis deficientibus non deficit forma: quia non erit agens petens illius destructionem, et aliunde ipsa forma (sicut res omnes) sui exigit conservationem: quoniam non est agens petens destructionem formæ, cum hæc exigat sui conservationem, Deus ei annuendo, eam conservare tenetur.

Arg.

Si ergo qlitates ex his sint, quas fia pduxerit etsi in mãa n̄ præexis-sent, eis procul dubio deficientibus, deficit fia. Cur hoc? Quia illæ in sservari ppritates sunt nãales fiæ, qbus eæ naalis fia conectitur, et sine qbus eē n̄ pōt. eæ pertineant ad constituonē rei in suo eē cnãali. Dixi: in servari eē ppritates, qd ut capias, scias: qlitates illas servari debe-re per aliquã aonẽ, quæ nequit eē agentis extrinsi, qd abest, nec itẽ eē pōt. ~~de hac~~ Dei, qui tū adest cãa pportionata, eæ operari relinquit: qre eæ fia. quæ suarẽ ppritatẽ ē Cãa sit proxima, servatur ē, ut ab ea con-servetur.

Ecce jam quomõ qlitates, quæ ante fiæ introduonẽ præexistebant, dispões, amplius ad fiæ servaões dispões n̄ sunt, sed effus, qtenus deficiente aone agentis, ut qlitates illæ serventur, fiæ subrogatur ao, et a fia ita con-servantur per naalẽ dimanaoẽ, ac si a p. instanti ab illa manassent. Ad 2ũ Dẽ. ans: dependet a priori; nẽ, a posteriori tanquã ab effu, qui per naalẽ di-manaoẽ provenit ab illa, Cdo. Neque te moveat, qlitates illas tempore præcessisse fiæ, unde ab ea dimanare n̄ potuerunt, neque eē illa posteriores nãa. Non, inquã, te moveat: nã ex D. Exim. disp. 14. Metha. sect. 3. nu. 26. quæ prior ē temp. pōt. eē nãa posterior.

Effus enĩ solũ petit, ut ex quo effus eē cœpit, sic qtenus effus n̄ sit temp. prior. Sic ignis A. mõ ex-tans pōt servari ab igne B. qui erat pductus, quo in cu ignis A. temp. ē prior igne B. et sic prior ē nãa, quã ignis A. eæ illius sit cãa servans. Qlitates ergo ut p. pductæ n̄ sunt effus fiæ, sed eæ temp. præcedunt, et etiã nãa eæ se teneant ex pte cãæ; ut vo servatæ effus sunt fiæ, eæ quas sub tem-pore existunt et respu cujus posteriores etiã sunt, posterioritate nãæ. Si jam in hac re quicquã desideretis, scitote ex D. Exim. ubi sup. disp. 18. sect. 3. nu. 5. duplicẽ esse servari naalẽ dimanaoẽ.

Altera qlio resultaa ita ē cjuncta eæ actione pducta rei, a qua resultat, ut sul sit eæ illa altera, quæ n̄ ē ita cjuncta, sed paulo post, et separatẽ ab aone pducta datur, ut eæ aqua recuperat frigiditatẽ, in hac resultaa præter aquã, quæ ē id, a quo frigiditas resultat, et præter ipsã frigiditatẽ, quæ resultat, datur alius, nempe, vera ao, veraq. efficiea frigiditatis ab aqua. In 1a autẽ re-sultaa datur ao, et efficiea illius qd resultat, verũ qa ē quasi cplementũ prioris aonis pductivæ rei, n̄ censetur ppria ao, et mutao, et ideo ao ejus-modi causalitas dicitur n̄ eē per se motus. Denique scias: naalẽ dimaoẽ n̄ cessare, sed perseverare per modũ servaonis toto temp. quo ipsa ppritas durat.

Arg. 9

Arg. 9. Mãa in instanti servaonis caat maalit fiæ, aut minorẽ: ergo in illo instanti præcedit illã, ut proxime potens caare; sed n̄ ē proxime potens caare fiæ, nisi heat dispões nãrias ad illã, ut docet D. Thom. in 4ũ dist. 44. quæ 2. art. 6. ibi: „ fia n̄ cjungitur perfectibili, nisi qlio perfectibile het „ dispões, qbus efficitur susceptivũ talis. „ Sẽ qa in Physica diximus cãã in au l. proxo præter entitatẽ cãæ dicere etiã prærequisita. Dẽ. 1ũ cjni: præcedit ut proxe potens ~~et~~ logẽ caare, Cdo: nẽ si au caat. pōt. caare physice, Nẽ. nẽ pōta aone mãa ~~prim~~ amplius indifferens n̄ ē ad fiæ, quæ tũ semel existit, petit servari, ni davia robustior exigea detur.

Dẽ. mj. subsumptũ: n̄ ē proxime potens physice, Tr. Cdo; logẽ sbd: nisi heat ornantes, et perficientes dispões, Cdo; præparantes, nẽ. suppõ, qd mãa ad fiæ detrata, altere-ori egeat præparatione. Hinc patet ad authoritatẽ D. Thõ. qua nẽq tẽ solũo-ni summopere favet. Sl qd additur ex dictis in Physica verũ ē, per illud tñ negata n̄ pōr, nisi pbetur etiã ad servationẽ fiæ in mãa prærequisitas eē qlita-tes, quæ ut dispões ad introduoẽ fiæ præcessere, qd n̄ pbabitur. Cũ mãa n̄ het fiæ præter generalia prærequisita postulat etiã dispoẽ accidentalẽ, qua mutetur præparetur, et detrahetur ad hanc præ illa; tũ vero het fiæ, cessat titulus dis-poonis præparanti, eæ cesset indiffia: unde cessat dispão accidentalis.

Dices: in-diffia mãæ ad fiæ pōt. auferri per exigeẽ agentis fortioris applicati: ergo alte-rao quæ antecedit instar præonis n̄ requiritur ad tollendũ indiffiæ. Instaã pbat dispões n̄ requiri per se, sed solũ per accidens, qd parẽ Philis ē con-tranẽ, quare Dẽ. ans: pōt. auferri fr, nẽ, illative, Cdo. Alias in agentibus æquivocis n̄ poterit reddi rao, cur detrahitur potius ad introducendũ ũnã fiæ substaalẽ, quã aliã. V.g. eũ sol introducit fiæ auri, si invenit mãã indiffe-rentẽ, cur pducit aurũ potius, quã argentũ? Et si hic, et nunc inducit aurũ, cur semper id n̄ facit? Nam mãa, et sol ad utrumq. sunt indifferentes. Restat ergo, ut indiffia mãæ fr auferatur per accidea detrahentia ad hanc, præ alia fia: unde positive, et per se requisitæ sunt dispões.

Ad finẽ, pro clariori intelligea scias: qa sæpe qlitatis, et qlitatis, n̄ solũ hic, sed etiã in decursu totius Philiæ mentionẽ fecimus, de his ex professo agere animũ fuisse tractatu speciali, et ideo in Methaca, et Loga, ubi cuiusq. plauti sedes ipsis cstituitur, omissa a nobis earũ fuit tractatio. Sed qa sæpe animi votis exitus n̄ respondet, ne vos omnino jeju-nos mittã, quæ de ipsis traduntur cmunit hic colloraxiẽ modo indicabo.

Itaq.

Itaque Quantitas ē duplex: alia molis, quæ ꝓprie qtitas ē, alia virtutis quæ metaphorice qtitas dicitur, sumiturq. pro perfectione ipsa, qua res una activior, et aut perfectior ē alia. Hinc ex D. Aug. in his, quæ n̄ mole magna sunt, idē ē majus eē, ac melius eē. Quantitatis ergo ꝓprie talis natura quid sit pendet ex distione, vel indistione à substaā corporis: si enim qtitas à substaā corporis n̄ distinguatur realiter, nec fr. explicabitur metaphysice ut supra corpus explicuimus. Verum quia communis nostrorum sentēa defendit qtitatem eē accidens absolutum rēr à substaā distinctum, à communi stamus, et ejus ꝯstitutivum fr̄ale et metaphysicum statuimus, in impenetrabilitate radicali cum aliis ejusdem rationis: quare qtitatem ita definies: accidens ex se impenetrabile cum aliis ejusdem rāonis.

Rāo definitionis ē: quia quod 1°. concipimus in qtitate ē hæc nāalis impenetrabilitas, ex qua oriuntur in qtitate cætera illius prædicata, quæ illius ꝓprietates dicuntur. Extensio nempe partium in ordine ad locum, divisibilitas in partes integrantes, et eē mensurativum active, et passive: sed enim intellecta impenetrabilitate radicali, quæ aliud n̄ ē, quam exigentia occupandi locum, ita ut similis molis in eodem loco n̄ patiatur secum eē, intelligitur, quod partes hēat extensionis, quæ eo ipso dividi, et inter se separari possunt, ac denique intelligitur, quod ipsa apta sit, ut mensuretur aliud quantum, et ut ipsa ab alio quanto possit mensurari.

Ex his prædictis jam vides, quod sola impenetrabilitas cætera radicat fr̄aliter, et ut sono tenus nomen sit negativum; ē tamen significatu positivum, sicut hæc prædicata Dei immortalitas, infinitas, immensitas, atque etiam dicta māæ incorruptibilitas, ingrabilitas &c. dicta in metaphaā ubi de attributis entis: nam impenetrabilitas significat vim positivam in qtitate, qua resistit alio quanto, ne ꝓprium occupet locum. Si tū velis dic eē negativum quoad explicari. neque inconveniens ē, definitionem tradi per prædicatum negativum, quod tale sit quoad explicari, et dici, n̄ tamen quoad eē, ut dictum manet.

Vides etiam cur in composito nāali fr̄a, et reliquæ qlitates penetrentur cum māa, quia nempe una ē qlites recepta in māa cujus ē ꝓprietas, ut ejus reliqua, quæ in composito sunt qtificantur, et ideo quanta sunt per accidens, n̄ per se: quia n̄ ratione sui, sed ratione subjecti sunt quanta. Vides etiam quod ... nāalis quum entitas sua n̄ qtificatur, sed solum quum partes unionis, et præsentiā rāalis quum entitas sua n̄ qtificatur, sed solum sunt partes unionis, et præsentia in loco: quia āa sui se adhuc pro statu unionis n̄ redditur impenetrabilis cum diversis qtitatibus cum sit in pede, et in capite sit sub diversis, licet per accidens penetrari nequeat cum qtitatibus omnino divisis, et n̄ continuatis.

Qualitas extrinsece ē id, quo quale redditur, ubi ad accidens eē deprehenditur, quod per modum nāalis rei modificat, seu qualificat: quia tamen illa defiō n̄ adeo clare præfata explicat qlitatis in varias AA. sentēas abeunt, mihi tamen sequens probatur definitio, nempe: accidens ex se penetrabile cum aliis, eo quod sit accidens definiā, nempe: accidens ex se penetrabile cum aliis, eo quod penetrabile distinguitur à quantitate. Accidens dicitur hoc modo fr̄a, eo quod penetrabile distinguitur ā quantitate. Accidens dicitur hoc modo fr̄a, eo quod ... hoc, ut optime moveat quod calor ut octo, et frigus ut octo nequeant conjungi: quia hoc, ut optime P. Peinado solum probat eē inconjungibiles, totaliter oppositum solum eē in ordine ad idem subjectum: unde si sine illo miraculose existerent possent nāaliter penetrari. Ceterum divisiones qlitatis explicatas vide apud eximium disp. ad metaphaā.

Sectio 2ª

Dubia quædam de Generatione expenduntur

Dubitabis 1°. quinam sit terminus generationis? De termino quo sive quod, aut denominativo tale n̄ ē dubium eē compositum, cui convenit denominatio generati. De termino fr̄ali quo sive tali n̄ ē dubium eē compositum, cui convenit denominatio generati. De termino fr̄ali quo si pro termino fr̄ali quo intelligatur entitas, ē controversia, sed mere vocalis, nam si pro termino fr̄ali quo intelligatur entitas, illa, quæ vere, et ꝓprie generatur, certum ē talem terminum in hōne solum eē unionem, et fr̄a omnes enim sola unio generatur; in aliis vero nāalibus compositis eē unionem, et fr̄am nam utraque generatur in illis, ut constat ex Physicā. Si vero sumatur pro termino illo qui semper, et pro omni eventu requiritur, ut compositum denominetur genitum, hic ē sola unio, quia unionis productio dicitur compositi productio.

Dubitabis 2°. utrum generatio sit adæquate distincta ab alteratione? Affirmo 1°. distinctione: quia quæ rēr separantur rēr distinguntur; sed alteratio, quæ ē productio accidentium rēr separatur à generatione, quæ ē productio substantiæ fr̄æ: nam ut quondam ultima dispositio de facto fr̄a producatur, nemo negat distinctionem fr̄æ: nam ut quondam ultima dispoē de facto fr̄a producatur, nemo negat divinitus reverti posse variis: ergo. 2° alteratio, et generatio dicunt ordinem ad diversos terminos: illa enim pro termino habet qlitatem, hæc substantiam: ergo. 3°. ex Arle 5ª Physicorum Cap. 1. et 2. generatio n̄ ē mutua: ergo. 4. alteratio saltem partialiter prætura: ergo n̄ ē successiva; sed alteratio ē successiva: ergo. 4. alteratio saltem partialiter ... venit ab accidentibus; sed n̄ ita generatio fr̄æ substantialis, cum ex dictis in Physicā accidens nec inadæquate producat substantiam: ergo.

Dubitabis 3°. utrum generatio sit essentialiter mutatio? Negant aliqui, et probant: potest dari generatio, quæ n̄ sit mutatio: ergo. Constat ans: quia si in eodem instanti rēr D. ut potest producat sub māa, et fr̄a māalis dabitur generatio; sed n̄ mutatio: quippe māa n̄ transit à privatione fr̄æ ad fr̄am, in quo stat mutationis rāo: quippe māa n̄ transit à privatione fr̄æ ad fr̄am, in quo stat mutationis metaphaā loquendo: ergo. Si dicant, quod in eo casu ut n̄ detur privatio fr̄æ in instanti rēr datur tū in instanti rāonis. 2ª est 1°: quia ad veram, et rēr mutationem requiritur, quod in māa præcedat privatio, n̄ solum pro instanti rāonis, sed etiam pro instanti rēr.

Præterea hoc; quia si sola sufficit præcedēa pro instanti rāonis, sequitur, quod in quolibet instanti conservationis fr̄æ detur vera mutatio, et generatio: nam in quolibet instanti, in quo fr̄a conservatur, māa rāa distinctionis n̄ desinit eē carens māalis fr̄æ: ergo in quolibet instanti

instanti rationis maâ praecedit sine fia, praecedeâ naâ, et rationis, quae xâ oens ppria ê Caâ; sed xâ ipso hoc sufficit praecedeâ, ut detur vera grao veraque mutao: xg. Itra itery: qâ sequeretur etiã, qd in eodg instanti reali dantur fia et ejus privao, qd implicat: qd autẽ sequatur, inde patet: qâ signa prius et posterius in eodg sunt instanti reali: xg.

Itra itery ad hong: ideo xâ Ithas fia Coelorg n̄ fuerunt genitg, seu eductg, qâ lt maâ praecessit naâ fig; n̄ tamen praecessit tempore: xg. Lâ Ithas ad verg grationg requiritur, qd maâ praecedat tempore fig: xg. ad verg mutationg n̄ sufficit qd maâ praecedat sine fia praecedeâ rationis, et naâ. En meo videri inconsiliabilis doctg: ng si ad verg grationg, quae xâ ipso ê realis mutao requiritur, qd maâ praecedat temp. sine fia, quomô vera, et realis mutao stabit si sdy pro instanti rationis sine fia? Itra demy: instans prius rationis, seu naâ nihil nisi maâ sit sine fiâ. Itra demy: instans prius rationis, seu naâ nihil ê aliud, quã caâ cy requisitis ex parte sui ad caandy; sed privao n̄ ê caâ, aut requisity, ut fia causetur: xg. n̄ intelligitur in signo prius rationis, seu naâ.

Propter hoc Mag. Manzus negat hj magy: quia âns pbrissimas: xâ eng hunc authorg implicat grao corporis naalis in 1. instanti creationis maâ: si eng Deus in eô instanti maâ, et fig pduxit, tenet hanc per creaog, n̄ autẽ per eduong pduci. Itra hunc virg arguo sic: n̄ implicat fig accidentalis educi de poâ subti in 1. instanti hujus extg: xg. pr. Patet âns: qâ ita de facto accidit in 1ª graâ B. V. Mariae collata in 1. instanti extg ejus Ssmae Matris. et illg in graâ xâ prababilissimg sig aliquorg apud P. Disp. Dzij de Morales, quae Ssmo Xrô Servatori in 1. sue creationis instanti fuit collata, quae de illius purissima aâ coelestij benedictiong uberrimè praeventa, fuit educta.

Patet etiã in 1. Angelorg graâ, quae xâ omnig Theologorg in 1. eorg creatione fuit educta. Patet etiã in actibus liberis, quos in 1. sue conceptionis exordio, utraque dux, Intemerata nempe Deigenitrix Virgo Maria, Castissimusg. Sponsus Patriarcha Joseph, exercuerunt: ng ex quo utraque purissima aâ vitalg salutavit auxg, tanto amoris pondere ita ferebatur in Deg, ut hanc apud Salomong Cant. Cant. 1. exaudire liceat: Osculetur me osculo oris sui, vel ut hct alia versio: osculetur me ab osculis, quam pro oibus sanctis, Angelisq. eximiy amorg significare quis dubitet?

Verg resp. hj praecitatus Mag. hujuscemodi fias accidentales n̄ ê pprie tales, nec pprie fieri, sed resultare: Deg. neq. creari, neq. educi, quapropter aâ, qua producuntur creationi sit similis. Multa quidẽ, et pary philosophica. et difficilia

continet respo hoc: ng in 1. resultare philosophicè n̄ dicitur, nisi quod aâ positiong alterius velut sequela naalis ponitur, ut oes fatentur; sed graâ in B. V. Maria n̄ ita se hct: alias eg physicè aâ B. V. Mariae nihil heat, praeter ea, quae aliis aabus sunt omnia, aô hay extg sequetur naalig graâ: ng si calor sequela ê ignis, ut. cur n̄ et ignis B ejusdg speciei cy illo? Ergo pr in graâ.

Rursus: difficillimy ê, imo impossibile, aty libery in Angelis ee naalg resultag, et ab eis vere physicè n̄ fieri: ng quomô fuit liber, et meritorius? Aperte eng, qui per naalg resultag fiunt, meriong hct naalg cy eea, et illi debentur ex naâ rerum ind: lanti grationis. ut totidg verbis inquit praelaudatus Mag. lib. 2. qne ba. § 7. nu. 23. ppè mediy. sed implicat aty libery meritory meriong naalg here cy prius illius pductio: xg. Vrg: accidens naalig separabile â subto n̄ fit per naalg resultag, ut fatetur ipse Sapmus Mag. sed aûs liberi eliciti ab Angelis in 1. instanti sunt naalig separabiles ab illis, nec eis naalig debentur: alias Angeli mali illos huissent: xg.

Perurgetur: qd dimanat, verè fit aâ pxante, xâ ipy ubi proximè nu. 26. sed ex ipso aô agentis ê vera aô: xg. qd dimanat fit vera actione; sed vera aô alia n̄ ê, quã eductio, vel pprie creao: xg. qd dimanat pprie fit, vel per verg creaog, vel per verg eductiong; sed aûs liberi ab agentibus naalibus n̄ fiunt per verg creationg: qâ hoc ex ipso lib. 1. qne 12. nu. 11. agentibus naalibus repugnat: xg. verè fiunt per eductiong. cy teneat ex D. Tha. pductiong pprietatg accidentaliy n̄ ee per transmutaog. Confer ergo doctg hujus Magistri in praelaudatis locis, et alia pary sibi consona invenies, contra quas plura affert P. Lozada in Physca tract. 1. disp. 1. cap. 7.

Subs. 4ta Solvuntur argta

Arg. 1. 1º 2ª 1g. terminus quo ê ille per nos, qui temp. et natio requiritur: Ortor ut totg dicatur genitg; sed equum n̄ ê terminus: xg. Pbr min: qâ si fia educatur, et terminus creetur, totg dicetur genitg; sed n̄ ab terminone. xg. 2º terminus quo grationis dignitur ab aone grava; sed aô grava per nos ê terminus: xg. 3: terminus quo ê qui per graog inducitur; sed talis ê fia; et terminus: Nam xg. sed 1y ng. mj et suppy ponis, qd educta fias possit creari terminus: Nam hoc ê ipsa eductio, quae nec de poâ Dei absoluta pot. creari. sed 2y dg. mj: dignitur xx ng: per xaog, ddo. et ê contra mj. sed 3y ng. mg. recole dicta in contre.

Arg. 2. 1ª 2g. grao fig ê quaedg emanao et resultaâ ex alteraone sed emanao fit absque nova aone: xg. 2. grao fig ê terminus alterationis: xg.

nor

n̄ ē āo dista. 3. pōta āone alteraīa naalī resultat fra: ɛg. Ad hȝ dȝ. mȝ. ē ppriē emanaō, nȝ. impprie; qtenus sicut effus per emanaōs pōtentiis ē naalī inseparabilis ā subto, ita fra pōta ult. dispōē ē naalī inseparabilis ā subto, 2do. Atq. mȝ. pro qua recole doctrinȝ sup. traditȝ ex D. Exim. quȝ spatiis ex D. Thā. 3. 3ᵃ Genter cap. 69. Ubi aōnȝ alteraīȝ dquit ab aōne quȝ pōtentia fra. ɛg. cennet dari dupliciȝ aōnȝ distȝ: ɛg. cȝ graōs vocat resultaȝ ex alteraōne, n̄ cennet emanaōȝ fieri absque nova aōne. Ad hȝ dȝ. ān.

graō frȝ ē huis ex̄us, et motus alteraōnis; 2do; ineuus et immitius, nȝ. graō frȝ ē huis ex̄us, et motus alteraōnis; sed huis alteraōnis ... in ... graō ē huis alteraōnis; sed huis alterationis n̄ ē alteraō: sicut terminus graōnis n̄ ē graō: ɛg. Ad 3ȝ dȝ. ān, sicut ad hȝ fra dicitur resultare, qtenus pōta ultima dispōē ad illȝ naālis nequit n̄ dari fra, et posit divinitus, ex quo illȝ separabilitaȝ et distinctionem utriusq. aōnis inferimus. Quod si dicerimus quaenam inter effȝ, qui ppriē fit per resultaȝ, et eȝ, qui naalī coȝ sequitur, quȝ debet pōpria emanaō, habes ex D. Eximio disp. 18. sect. 2. qā resultaā naturalis ē oīno inēa, et quodammodo pertinet ad sumatȝ rei pōducȝ, ut ɛg in suo ēē uaale ditituat, n̄ ita illa, quȝ ut pōtē ex̄ca per se loquendo ȝ supponit in suo ēē distituta.

Arg. 3. ex Arle graō ē motus; sed hic ē successivus: ɛg. 2ᵒ. ex eodȝ. qd fieri ē prius fit; sed graō fit: ɛg. accipit prius, et posterius: ɛg. n̄ ē instantanea. 3. ex eodȝ inter graōnes aliȝ sunt aliis velociores: ɛg. nulla sistit in actione instantanea. Ad hȝ dȝ. mȝ. graō latē talis 2do; stricte talis sdȝ: ē motus successivus, nȝ; instantaneum, 2do. graō sumi solet pūt extenditur ad alteraōs, qtenus alteraō ē inchoata graō, et sic ē motus successivus; ut vero stricte sumitur pro ipsa actione graōa ē motus, sed instantaneus, ut in Physica diximus loquendo de motu. Ad 2ȝ dȝ. 2ȝ. eiusdȝ. huis graō ut spprehendit alteraōȝ, et ipsȝ aōnȝ graōȝ suscipit prius et posterius, qtenus prius ē res in fieri, quȝ in facto, vel qtenus prius ē graō, quȝ res genita, vel etiȝ qtenus prius ē māȝ disponi ad frȝ per alteraōȝ, quȝ frȝ per alteraōȝ recipere. Ad 3ȝ resp. similiter: ita enȝ Phūs loquitur de graōe, pūt ad alteraōȝ extenditur, sic ȝ. una alia ē velocior: nȝ velocius māā disponitur ad unas fras, citius ad alias: sicque velocius alteratur ad unas, quȝ ad alias; data vero alteraōe, et pōta ult.ᵃ dispōē ad frȝ statȝ absque ulla morula tota fra producitur: nec aō in uno instanti tratur ad unȝ partē frȝ, et in alio ad aliȝ, sed in instanti ad totȝ, cuius raōȝ pete ex Physica.

Arg. 4. ignis ex ... tione ligni n̄ sil, sed per partes graīa, idȝ ē de aālī: ɛg. graō n̄ consistit in aōne instantanea. 2ᵒ. ȝ graō ēēt instantanea vel esset in māā immediatē ā substaā grante, vel ab accidentibus; sed n̄ 2ȝ. alias accidens pōduceret substaȝ 2ᵒ nos: nec hȝ: alias substaā attingeret immediatē aliȝ. 2ᵒ. D. Thȝ: ɛg. Ad hȝ dȝ ān: ignis crealī et quidditative sumptus, nȝ quasi integralī sumptus, 2do et hoc sup. datis dȝ. 2ȝ. si teneas aās brutaȝ ēē divisibiles, dicen. totam sul quidditates pōduci; si vero individuales sunt, in instanti pōduci fit manifestȝ. 2do vero aliud ēē graōȝ, et aliud augmentaōȝ; illa ē aō tendens ad ēē rei; hȝ aō rei augmentȝ.

Praeter scias ... augmentaō, quȝ graōȝ [illegible] sequitur, ē aō faciens crescere in substaā, et qtitate compȝ, qd jam supponitur existens. Unde definitur: motus ā minori ad majus. Huic ē contra diminuio: motus ā maiori ad minus. Augmentaō, et diminuio dicuntur de augmento, et graōne substaāli; de accidentali vero sive in qtitate dicitur accessio et decessio. Cȝ vero pars substaā ... inanimis nova pōducitur, ut ignes dicitur aggeneraō, de qua n̄ ... vexa ē, an dȝ fit ex māā debili narcō fieri debeat successive, ita ut ignis ȝ. prius temp. comburat partē vicinioȝ ligni quȝ remotioȝ? de quo vide aliosq. Ad 2ȝ patet ex dictis in Physica ubi succedaȝ pōducere immediatē aliȝ substaȝ diximus, et angelici Praeceptoris mentȝ indicavimus. Arg. 5. 3ᵒ. 3ȝ. ex

Arle saepe definiente graōȝ per mutaōȝ: ɛg. 2ᵒ. ex D. Thā 1. p. q. 2ᵃ. art. 2. ubi ait nihil aliud ēē graōȝ quȝ mutaōȝ. De n̄ ēē aō ēē: ɛg. 3. ex eodȝ. q. 2. de pōā art. 1. ad 1ȝ, ubi graōȝ ait ēē speciȝ mutaōnis: ɛg. Ad hȝ nȝ. ān: nullibi apud Arlē invenies affirmaȝ, ut doceat oȝ mutaōȝ ēē graōȝ; qd et nos fatemur n̄ tamen ē contra oȝ graōȝ ēē mutaōȝ. Praeterea demus Arlȝ nobis adversari quid inde? Nonne de mundi initio erravit, et qbȝ ēē deceptus pronuntiavit? quare rerum primordia penitus ignoravit, multoȝ minus ejus immentȝ venit venerabile Eucharistiȝ sacramentȝ in quo D. pro nobis contra Arlȝ pugnat. Nam exceptis speciebus sacramentalibus, ubi pōducatur vernis in eodȝ instanti rei ejus māā, et fra pōducuntur ā Deo, illa per creaōȝ, hȝ per eduoȝ, cȝ pōducatur actione ā māā essealī dependente. Mirȝ ē in quas recidantur angustias ... ut perdifficili huic argto respondeant. Respondet ... māȝ ... pōā ... sed ex qtitate temp. frȝ ... cedente, cujȝ tamen jure ad ... perinde se het, ac si ēēt māā cedente, quae ut māalī, et entitative, et in ēē entis ā māā differat; n̄ tū substitutive quae ut māalī ... in munere cendi subȝ fȝ: unde mirȝ docet qtitatȝ transmutabilis et in munere ... ad frȝ ... infraa mirȝ jam n̄ sit aliȝ infrari posse

posse, fateborq. accidere posse, ut si homo divinè speciebus Sacramentalibus -
aleretur, ut nihil aliquid haberet maã, sed ejus loco qtitatẽ eẽ. Ut perdifficilẽ
hanc doctrinã aliquatenus emolliat Angelicus Praeceptor verbis Sextiliani alloquu-
tus: Domine si error est qd credimus, â te decepti sumus. Procul dubio
deceptus, sed n̂ ab Angco Praeceptore, singulari via Mag. Froylanus incedit
quẽ acriter sp̂ms Ildẽa Palanum impugnat hic qnẽ. 1. â nu. 40. et ante
ipsum qua valet vi, et efficacia Exim. D. tom. 3. in 3. p. disp. 8. sect. 3. quẽ
vide, cum nos satis hac philosophica ratione ispulamus Froylanum: nam introductis tali-
bus et vocibus substitutivè, formaliter et. assertum licet quolibet paradoxum contra oẽs Philosophos
nempe manibus ambulare, pedibus audire, oculis manducare, impunè quilibet
dicet, si oculos os eẽ substitutivè dicat. Ita Nonnè deceptus eẽt Froylanus
si formã aliquam formam recipere diceret, eo quod forma sit substitutivè maã? Nonnè deceptus
quivis judicabitur, qui ex accidente, et forma substantiali unum per se authumet
resultare! Decipitur ergo Froylanus, sed n̂ ab Angco Praeceptore, qui nos mul-
toties docet unum per se n̂ nisi ex substantijs resultare posse. Alia via Magr
Palanum, et Manzo arctò fieri satis contendunt, dicendo formam vermis educi
ex maã â Deo ibi posita, sed adhuc praecedentem temporis sufficienter fieri
eo quod qtitas tempore praecedat formam, et in ea qlitates recipiantur, quibus
alteratur maã ut formam recipiat. Hos impugnatos vide apud P. Lozada. Si-
verò ad 2um dist. ans: gratiam q. nempe aliquam ido. Gratiam quũt de facto contingit
â causis 2is involvit mutationem; n̂ tamen ex ipsa causali gratiônis. Similiter
ad 3um, et consule D. Thq. opusc. 42. cap. 15. Arg. 6. Gratiâ causalis ê transitus
â privatione formae ad formam: ergo. Pbr ans: gratiâ causalis ê transitus ad formam, sed
n̂ ê transitus de eẽ formae ad formam: ergo ê transitus de n̂ eẽ formae ad formam. Nego ans:
et mg probris: gratiâ ex ipsa suo n̂ ê transitus, sed vero, et causalis ê productio
formae dependentis â subto, quod sine transitu salvatur. Sine noveris, ad
gratiâ, sive eductionem n̂ requiri ex ipsa suo causali, qd maâ praecedat tempore
sine formã: satem ê qd in eodem instanti existant, cum tunc sufficienter maâ intel-
ligatur prior prioritate naã, quae prioritas ex dictis in Physica n̂ ê prio-
ritas temporis, sed natinea, qd alterum se heât ut caã, alterum ut effus: unde
signum prius nihil ê aliud, quam caã cum praerequisitis ad caandum; signum poste-
rius nihil ê aliud, quam effus pendens â tali caã. Cum ergo ejusmodi signa
dentur in eodem instanti reali indivisibili inconceptibile ê, quo pacto in priori
signo detur verè, et rr privaâ formae, et in posteriori ipsa forma, quin in eodem
instanti

instanti conjungantur contra principium illud per se notum: impossibile ê rem simul eẽ, et n̂ eẽ.
quae intelligi potest signum prius, seu prioritas naã, quin in eodem instanti detur
vera, et rlis privaâ formae, quae naria ê ad mutaõem: nam mutaõ ê transitus maã
de privatione formae ad formam, qui transitus ex ipsa suo petit causaliter duo saltem
instantia realia, in quorum altero detur privaâ, et in alio forma: nam cum sit tran-
situs verus, et realis naria petit mag saltem per verum instans praecedere realiter
sine forma. Dices: Maâ in signo priori n̂ het formam: ergo het privaõem: qã duo
contraria simul abeẽ â rebus n̂ possunt. Dist. ans: n̂ het sumpto lỹ n̂ praecis-
sivè, dico; negativè, aut privativè, neg. Signum prius ê signum caã, in quo praescin-
ditur ab oi eo, qd nec ê caã, nec requiritur ex parte virtutis proximae ad cau-
sandum: cum ergo privaâ formae, nec caã sit formae, nec se teneat ex parte virtutis
in illo priori n̂ intelligitur, sed ab ea praescinditur, et nego dist. quae per
inclusionem n̂ pbr: qã lt â rebus, seu ab eodem instanti rli contraria abeẽ nequeant,
possunt tamen abeẽ, abesse utique praecisivè, ab aliquo signo: quia ex-
quod neutrum contrarium sit caã, vel praerequisitum ad caandum, ab utroque praescin-
ditur. Dices iterum: n̂ minus opponuntur indiffa, et detraõ, quam forma, 2a
et privaõ; sed illa coexent in eodem instanti rli pro diversis signis: ergo pariter.
in eodem instanti dari possunt in eodem subto dominium rei, et carentia dominij: nam
in instanti donationis donator het dominium: aliàs donare n̂ posset, et simul
het carentiam dominij cum illud transferat in donatarium: ergo. Item dicuntur ê ad
plura, probatque dari simul posse gratiam, et peccatum, vitam, et mortem, et sic de alijs
Nego ergo mg: qã privaõ formae cum sit formalis carentia formae ei opponitur contrariè;
inde in eodem instanti conjungi nequeunt. Detraõ autem n̂ ê carentia formalis indiffae
seu illius exclusio; sed ê effus liberè ortus â caã se detraente, ê quae pro-
inde auctõ indiffae: unde indiffa, et detraõ, n̂ opponuntur contrariè. Cum ergo
contrariè n̂ opponantur, sicut forma, et privaõ n̂ ê cur in eodem instanti reali
et pro diversis signis nequeant conjungi. Ratio ê: qã detraõ ut inferat pro signo pos-
teriori n̂ eẽ indiffam, lỹ n̂ minimè negat indiffam datam pro priori: quia
n̂ eẽ indiffam pro posteriori solum negat indiffam constituere signum posterius, qd
verum ê: nam signum posterius ê signum effus: quae cum indiffa effus n̂ sit, verè ne-
gatur indiffa eẽ pro posteriori. Si verò lỹ n̂ neget indiffam, quae ê in signo
priori, conjungi in eodem instanti cum signo posteriori, falsa erit ppõ: nam caã
coextere debet effui: unde cum indiffa se teneat ex parte caã coextere
debet detraõni, quae se tenet ex parte effus.
Declaratur amplius: detraõ
indiffae n̂ ê negaõ alicujus existentis pro priori, sed ê additio illius, â quo
pro-